

BAKA ISTVÁN

Az Apokalipszis szakácskönyvéből

Megyünk az olvadás fegyverzajában,
 mint harctérre vezényelt katonák,
 magába harapó zsíroskenyéren –
 hóolvadásos rétkaréjon át.

Az égre kúszó alkony-nyelv ledér
 ízlelőbimbóin a dér
 porcukrát, délután ködtejfelét
 átjárja szurdik-ínyfalból a vér

szivárgó, édes nedve. Homorún
 borul fölénk, mint szájjpadlás, a menny?
 begyulladt boltozat, nyálgleccserek, –
 nazális szél szipákol odafenn

Az Isten téli szájában megyünk,
 nyúlós latyakban, körbe-körbe, és
 fogyunk – kenyér-szalonna katonák –,
 menetelésünk: veszteglő veszés.

De csak megyünk előre, körbe, bátran
 – világ-kígyónk farkába harapott –,
 megyünk, megyünk, egy óriási szájban
 lágyan forogva – ínycsalatok;

amíg fogy egyre, elfogy már alólunk
 a föld, a kő s a benne rejtező
 érc s kőolaj – a hús, a zsír, a só: mind,
 miből a Semmi lakomája fő.